

ДЖАНИ РОДАРИ ПРИКЛЮЧЕНИЕТО НА РИНАЛДО

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Един ден Риналдо падна от велосипеда си и се върна вкъщи с голяма подутина на челото. Леля му, с която той живееше (понеже родителите му бяха заминали за Германия да търсят работа), ужасно се уплаши. Тя беше точно от онези лели, които постоянно се плашат.

— Риналдо, миличкия ми, какво се е случило?

— Нищо лошо, лельо Роза. Паднах от колелото и толкова.

— Боже мой, как се уплаших!

— Но ти дори не си ме видяла като паднах!...

— Точно затова!

— Друг път, преди да падна, ще те извикам.

— Риналдо, не бива да се шегуваш с тези неща! По-скоро ми кажи защо си вкарал колелото вкъщи.

— Вкъщи ли? Не е вярно, оставих го на входа, както винаги.

— Тогава чие е това колело?

Риналдо се обърна натам, накъдето сочеше леля му, и видя едно червено колело, подпряно до стената в кухнята.

— Това ли? Не е мое, лельо Роза. Моето е зелено.

— Вярно, че е зелено. Ами тогава? Не може да е влязло само!

— Разбира се. Може би са го донесли призраците?

— Риналдо, не говори за призраци, моля те!

— А е чудесно колело.

Леля Роза изпищя.

— Виж, още едно!

— Вярно! И то е чудесно!

Госпожа Роза кършеше ръце, изплашена повече от всякога.

— Но откъде изникват тези колела?

— Не знам — каза Риналдо. — Истинска загадка! Дали няма някой велосипед и в спалнята? Ами да, гледай, лельо Роза. Станаха три. След малко, ако продължават, къщата ще се напълни с колела...

Риналдо трябваше да си запуши ушите при новия писък на леля си. Защото едва беше произнесъл думата „колела“ и къщата се беше напълнила наистина с велосипеди. Само в банята бяха дванайсет, както установи леля Роза, когато надникна уплашено там: две от тях бяха във ваната.

— Стига, Риналдо — въздъхна бедната жена, като се тръшна уморена на стола, — стига, не мога повече!

— Как стига? Какво съм виновен аз? Да не би аз да ги произвеждам? Аз и тротинетка не мога да направя...

Зън! Зън!

И една чудесна тротинетка изникна на масата, толкова нова, че колелата ѝ още бяха увити в хартия, звънчето ѝ весело звънеше, сякаш казваше: „И аз съм тук!“.

— Риналдо, моля ти се!

— Лельо Роза, наистина ли мислиш, че аз съм причината за това, което става?

— Разбира се, дете мое. Искам да кажа: разбира се, че не мисля, Риналдо. Но все пак те моля, бъди предпазлив: не произнасяй вече думата „колело“, нито думата „тротинетка“.

Риналдо се разсмя:

— Ако само това е причината, мога да говоря за друго. Например мога да говоря за будилници или за студени дини. Или за шоколадови торти и гумени ботуши.

Лелята припадна.

С всяка дума, която излизаше от устата на Риналдо, къщата се изпълваше с будилници, дини, торти, ботуши. Тези странни и невероятни предмети се появяваха от нищото, като призраци.

— Лельо! Лельо Роза!

— А? Какво има? О-о-ох! — изрече лелята, като дойде на себе си. — Риналдо, мили племеннико и мили синко, за бога, седни и замълчи! Нали обичаш леля си? Седни и не мърдай! Отивам да извикам господин Де Магистрис, дано той разбере нещо!

Този господин Де Магистрис беше пенсиониран учител, който живееше от другата страна на двора. Когато леля Роза не можеше да разреши някой въпрос, тичаше при него и той никога не отказваше да я изслуша и да ѝ помогне. Само старите хора умеят да бъдат толкова щедри и толкова търпеливи. И този път учителят не ѝ отказа.

— Казвай, момчето ми, какво има?

— Добър вечер, господин учителю. — Нищо не разбирам. Изглежда, че в тази къща има ду...

Но още преди да каже думата „духове“, леля Роза му запуши устата с ръка.

— Недей, Риналдо, недей тази дума! Всичко друго, само не духове.

— Госпожо — намеси се господин Де Магистрис, — бихте ли ми обяснили по-добре, искам да разбера какво става.

— Няма какво да се разбира! Паднал е от колелото и си е ударил главата. И оттогава, щом изрече някое име на предмет и той...

— Ето, господин Де Магистрис — каза Риналдо. — Казвам: „котка“.

— Мяу — измяука котката изпод един стол до печката.

— Ха! — възкликна учителят. — Хм! Разбирам!

— Видяхте ли? А родителите му са в Западна Германия. Такава болест...

— Каква болест! — запротестира Риналдо. — Аз мисля, че дори е много удобно. Ако ми се яде сладолед с фъстъци... Плъос! И ето го сладоледът, готов, в стъклена купичка.

— Изглежда чудесен — каза учителят. — Но къде е лъжичката?

— Лъжичка — каза Риналдо. — И още един сладолед с лъжичка, така ще има и за двама ни. А ти, лельо, не искаш ли?

Но леля Роза не отговори: беше припаднала за втори път.

ПЪРВИ КРАЙ

След като грижливо дояде своя сладолед, господин Де Магистрис продължи разговора.

— И така — каза той, — нашият Риналдо, няма значение по какви причини, вероятно вследствие на падане от велосипед, е придобил изключителна свръхспособност, която му позволява да създаде каквито си иска предмети, само чрез простото произнасяне на съответната дума.

— О, чудо! — възкликна госпожа Роза.

— Да, госпожо — каза учителят, — всички чудеса на земята ще бъдат ваши.

— Как така?

— Как така ли? Много просто. Риналдо ще каже: „един милиард“ и ще станете милиардери. Ще каже: „вила с басейн“ и всичко ще бъде готово, ще трябва само да си облечете банските костюми. Ще каже: „кола и шофьор“ и ще можете да потеглите. Вече няма да става нужда родителите му да търсят работа в чужбина. И може би Риналдо ще си спомни за своя стар приятел, учителя, и ще поръча за него... Чакай, чакай! Не казвай нищо... Куче, това трябва да кажеш. Едно мило

кученце, нито много младо, нито много старо... То ще ми бъде приятел. Разбирате ли, скучно ми е да стоя винаги сам вкъщи...

— Кученце на средна възраст! — каза Риналдо. И кученцето вече весело лаеше, като се мъчеше да се покатери по панталоните на господин Де Магистрис, който го гледаше просълзен от радост.

ВТОРИ КРАЙ

С две думи, учителят Де Магистрис обясни каква беше причината за чудото.

— И внимавайте — каза той. — Никому нито дума. Животът на Риналдо е в опасност.

— Боже мой! Защо?

— То е ясно защо: неговата свръхспособност може да му донесе несметни богатства. Ако това се разчуе, кой знае колко престъпници ще се опитат да отвлекат Риналдо, за да използват неговата дарба.

— Боже мой, Боже мой, какво нещастие!

Лелята и племенникът ѝ обещаха да мълчат.

— Утре — каза учителят, преди да си тръгне, — ще решим какво ще правим.

— Да, утре.

Но трябва да знаете, че този господин Де Магистрис живееше двоен живот: през деня беше пенсиониран учител, а през нощта — шеф на гангстерска банда, която обираше банките в цяла Европа. Де Магистрис се обади по телефона на своите хора, организира отвличането на Риналдо и го накара да повтаря думата „злато“, докато не се напълниха десет камиона. След това се качи на първия, натисна клаксона и избяга. Никой повече не го видя. Риналдо пък от много повтаряне на думата „злато“ си беше изгубил гласа. А когато отново проговори, свръх способността му беше изчезнала. Все пак леля Роза успя да спечели малко пари, като продаде всички велосипеди, будилници, дини и тъй нататък.

ТРЕТИ КРАЙ

След като си изяде сладоледа, Риналдо си поръча още един. Но го поръча толкова бързо, че вместо да се спусне полека на масата, сладоледът му падна на главата. Ако беше само сладоледът — нищо

страшно. Но на главата му падна и стъклената купичка. Тя улучи точно подутината, която Риналдо беше получил при падането от велосипеда. И ударът беше съдбоносен. От този миг нататък Риналдо напразно изброяваше най-различни предмети: не се появи повече нищо — нито автомобил, нито дори пържено картофче.

КРАЯТ, КОЙТО ИЗБИРА АВТОРЪТ

Третият край, колкото и да е смешен, ми се струва най-логичен. Първият е много сладникав, а вторият — много горчив.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.